

Псаломъ Давидовъ, когато се намиръ
рѣваше въ пѹстынѣта Иудейска.

БОЖЕ, Ты (си) Богъ мой: ѿ свѣтриж Те гласимъ: дѹшата ми е жадна за Тебе, желане Те плотьта моя въ земля пѹста, сѹха, и безводна:

2 За да гледамъ силата Твоя и слабата Твоя, каквото Те видѣхъ во святилището.

3 Защото милостыята Твоя (е) по десра ѿ животатъ: устныте ми ще Те хвалятъ.

4 Така ще Те благославамъ въ животатъ мой: во името Твое ще вдигнавамъ рѹцѣте ми.

5 Както ѿ тѣлстина и мозокъ ще са насыти дѹшата ми, и сосъ устны радости ще пѣвсловатъ устата ми,

6 Когато се сетимъ за Тебе на легалото ми, за Тебе ще са побивамъ въ стражыте (нощны).

7 Понеже Ты кыде помощь моя, за това подѣ сѣнката на-крылата Твоя ще са радѹвамъ.

8 Прилѣписе дѹшата ми слѣдъ Тебе: десницата Твоя подира ме.

9 Оныа оваче които търсатъ дѹшата ми, за да (а) повредатъ, ще възнатъ у по дѣлскыте страны на-землата:

10 Ще паднатъ презъ мечъ: ще вѣдатъ дѣла на-лесницы.

11 Царю оваче ще са радѹва въ Бога: ще са прослави секѣи, които прави клеветѣ истина во името ЖБ: защото ще са заградятъ устата на-оныа които говорятъ лъжа.

ПСАЛОМЪ Ѳг.

(Давидъ моли Бога, за да го учува отъ жестокость и отъ злоумышленіята на неприятелите му.)